

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi poli in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrť leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj L.

V Ljubljani, 29. januarija 1897.

List 4.

Zavetje pozabljenih.

Marija, Ti mati dobrotna in mila,
Ozri se na mene, ki k Tebi hitim!
Saj veš, kaj sirota sem zlega prebila,
Saj veš, kaj reva že dolgo trpim.

Trpljenje mi priča, da Bog me še ljubi.
Trpljenje je sladko v imenu Bogá!
Telo je že slabo, se bliža pogubi,
Moj duh pa le v Tebi se reši dolga.

Rešenja si iščem. Te prosim poguma,
Te prosim pomoči za šibko telo.
Kraljica! Obdaja Te angeljev truma;
Velevaj, in prošnja uslišana bo.

Zdihljeje sirote izroči duhovom,
Da večnemu Sinu jih vse izročé.
Nevihti ukaže On, blisku, vetrovom,
Srca bolečine utešiti ve.

Dobrotljiva mati trpečih zemljanov,
Oj prosi še zame, saj Tvoj sem otrok!
Zavetje pozabljenih, up si kristjanov;
Usliši zapuščenega srca stok.

Ana.

Viharji.

„Vojska je človeško življenje na zemlji,“ tako je že tožil pobožni Job, in tudi dandanes ne moremo drugače govoriti, če se nekoliko po svetu ozremo. Človek, ki hoče v časnih stvareh kaj prida doseči, mora se truditi in pehati, da res v potu svojega obraza je svoj kruh. Stavijo se razne zapreke v bran, ki mu branijo do cilja. Navadno imajo le tisti ljudje mir, katerim se pridevija lepa beseda — lenuh. Kdor je pa količkaj delaven, že čuti pri delu razne težave.

Gotovo je pa, da, kolikor bolj imeniten in vzvišen je cilj, po katerem kdo teži, toliko hujši je boj, da, ta boj postane včasih celo vihar, kateri se s človekom le igra in ga trešči v pogubo, ako v pravem času vihar ne odjenja ali če ne poseže druga višja moč vmes.

Za posameznega človeka so taki viharji dolgotrajne skušnjave, križi težave, nadloge, betežnosti, bolezni vsake vrste; celo človeštvo pa vznemirjajo viharji, kakor: vojske, punti, prevrati, novi pogubni nauki, teženje, da se vse staro odpravi. Ti viharji provzročujejo velikanske valove, ki prete čolnič našega življenja streti kakor orehovo lupino, nas same pa ali za seboj potegniti ali pa uničiti, ko nam ni možno rešiti se.

V viharju ima človek vso pozornost in vse dušne ter telesne moči obrnjene le na vihar in za drugega se ne zmeni, niti za Boga, niti za bližnjega. Gospod Bog navidezno res spi, to se pravi, pusti nas delati kar hočemo, odtegne nam svojo pomoč, ker je ali nismo vredni ali pa jo celo od sebe pehamo. Zato pa se toliko in toliko ljudij pogubi, ker v posebnih ali v splošnih viharjih zaupajo samo vase, sami so dovolj premeteni, sami dosti vedo in znajo ter si upajo sami pomagati. A da je Bog, vsegamogočno, vsevedno, neskončno bitje, to jim ali na um ne pride ali pa celo taje bivanje Boga. Zato se pa Bog res dela, kakor bi spal in ne pomaga ljudem iz zadreg in težav.

N. pr. napadajo in nadlegujejo nas hude skušnjave, naj privolimo v ta ali oni greh, hudobni duh nam ta greh prav mikavno in lepo opiše in šepeta v uho: „Kaj bo to, to pa nič, le stori, saj ni taka stvar!“ Nasproti pa nam angelj varuh resno odsvetuje in pokaže grdobu

greha. V človeku po izvirnem grehu k slabemu nagnjenem, raje prevlada to slabo nagnenje, ne posluša božjega glasu, uda se in greši. Vihar — skušnjave — človeka ne bi bil premagal, da se je človek spomnil Boga in ga prosil pomoči. Ko je razburkano valovje genezareškega jezera pretilo ladijo, ne kateri je bil Jezus in učenci, potopiti, so prestrašeni učenci jeli klicati: „Gospod! otmi nas, poginjamo!“ Kaj so storili učenci? Klicali so, prosili so, molili so in Gospod jih je uslišal, ter jih obvaroval pogube. To bodi tudi nam v vzgled. Kadar vrše nad nami viharji te ali one vrste, kličimo k Gospodu, molimo in otel bo naše duše pogube. Ko bi ljudje več in bolje molili, bi manj grešili in tudi manj nadlog in rev bi bilo na svetu, ker te so večinoma kazni za razne grehe.

Priznati pa moramo, da je veliko ljudij, ki res molijo in mnogo molijo za dušne in telesne potrebe tega ali onega posameznega človeka, a da bi se v molitvi spominjali težav in nadlog celega človeštva, to pač malo komu namar pride. Je pač slabo in žalostno znamenje našega časa, da se ljudje v javnem življenju preveč zanašajo na svoje moči, a premalo prosijo božjega blagoslova. Kakšna razburjenost polastila se je ljudij, ko so pri zadnjih deželnozborskih volitvah prevzvišeni g. knezoškof ukazali očitne molitve pred Najsvetejšim za srečen uspeh! Mislite mar, da so ljudje, posebno liberalni kolovodje sami verjeli, kar so govorili, namreč: „Nasvetejše se ne sme zlorabiti za take stvari?“ Bežite, bežite, vedeli so, da jim bo spodletelo, če se ljudje v molitvi zatečejo k Bogu za srečen uspeh in zato so bili tako razjarjeni.

Grozovit vihar in silna povodenj preti ne samo pri nas, ampak celemu cesarstvu, celi Evropi, da celemu svetu: socialna demokracija, ki hoče vse na glavo postaviti in preobrniti. Prav in lepo je, da vstajajo v naših vrstah močje, ki gredo proti tem naukom v boj z vedo in znanostjo, da Slovenci bi bili že davno plen socialnih demokratov, da bi se jim tako žilavo ne upirali. Ali nekaj je še vendar, kar pogrešamo, splošne molitve pobožnega ljudstva v ta namen. Če velja vsakemu posamezniku: „Moli in delaj,“ velja tudi to celemu narodu. Ker pa Bog ni dal vsem zmožnosti in prilike z znanostjo in vedo pobijati socialne demokrate, zato se ne morejo vsi na ta način z njimi boriti. A vsi Slovenci znajo moliti in tisti, ki ne morejo v tem smislu delati, naj molijo, prav vneto in goreče molijo, da Bog blagoslovi trud in prizadevanje bojevnikov v prid veri in narodu, na

škodo peklu in njegovim poslancem. Sicer se bodo nasprotniki iz nas norčevali, pa mi se ne damo ustrašiti. Toraj molite Slovenci, združena molitev oblake predere: kličite Gospoda in ukazal bo hitro, a nastal bo mir. Tako mislimo, dasi, tudi najmanj učeni lahko mnogo pripomorejo k rešitvi socialnega vprašanja brez pomoči socialnih demokratov. Toraj: Molimo!

Drobtinice

iz raznih letnikov „Zgodnje Danice“ za njeno petdesetletnico.

III.

Ker je tvarina teh letnikov tako obširna, moremo omeniti le nekatere predmete, ki se dan danes bolj pretresajo in so zato času bolj primerni. Taki predmet je narodnost, o kateri Danica vpraša:

1.) Je vera ali narodnost? in odgovori: tega bi še prašati ne bilo treba, ker je očitno, da zavoljo nebeškega kraljestva mora človek pripravljen biti, vse zapustiti, ako je treba. Nebeško kraljestvo je namreč podobno zakladu, zavoljo kterega mora človek pripravljen biti, vse drugo zapustiti, da si ga kupi. Zopet je nebeško kraljestvo podobno dragocnemu biseru, ko je najdivjec vse prodal, da ga je kupil. Ako je torej nebeško kraljestvo nad vse drago, je tudi nad narodnost ali domorodnost. Nihče ne sme zavoljo te zatajiti vere, ki pelje v nebeško kraljestvo. S tem so obsojeni taki, ki jo čez vero stavijo, kar je popolnoma napčno. S tem pa ni rečeno, da bi človek ne smel narodnjak biti, temuč le, da višega namena ne smemo podrediti nižjemu, ki je le sredstvo za razne dobre namene, in le posreduje večni poklic. — Da sta pa vera in narodnost v tesni zvezi, bo pokazal naslednji članek.

2.) Narodnost po krščansko prevdarjena.

Narodnost je geslo naše dobe; nekteri jo preveč povzdigujejo in nad vero stavijo, drugi jo čisto prezirajo ali celo črtijo. Neki moder pisatelj skuša v Danici to važno vprašanje rešiti na ta način, da pokaže, kako ste obe v tesni zvezi:

„Z ozirom na naše čase je narodnost obseg vsih sedanjih narodovih lastnosti in podrobnosti, kterim podobne so sicer po samem tudi pri drugih narodih najdejo, vse skupaj pa so le jednemu narodu lastne z drugo besedo: vse to, kar je v narodu, narodnost, šege in navade, in iz vsih teh izvirajoče, posebno mišljenje in ravnanje (omika) naroda, te posebnosti ali narodnosti so dušna dedščina, ktero so nam spredniki zapustili, in je jedino prava pot do višje narodove omike in dušne kreposti; zato naj nobeden pravi domoljub ne zanemarija svoje narodnosti. — Narodnost toraj ne obstoji samo v rodu, temuč tudi v veri. Po nji se ravna več del vse misli, želje in dela. Vera je sicer sama na sebi nad narodnostjo, in se ne spreminja, ker je resnica povsod in vselej ravno tista. Da bo pa vera delavna, mora v narod stopiti in postane podlaga narodovega mišljenja in ravnanja in tako del njegove narodnosti. Tako pa vera postane narodova, lastna, kakor njegov rod in jezik, njegova zgodovina in običaji. Vse to je le sredstvo za pravo omiko, ktera je pa spet tako tesno

sklenjena z vero, da se brez nje celo misliti ne more. Poglavitni del narodnosti je torej vera; drugi posamezni deli narodnosti so le sredstva, koja še le po veri in z vero dobe svojo pravo ceno. Vera je torej tisti dragi biser, za kterega je narod pridobil vse drugo v svojo last; je dober kvas, ki s svojo prijetnostjo spremeni cel narod, je luč, ki sveti na poti k pravi omiki in sreči.

Ako pa narodnost vero, svoj poglavitni del v nemar pušča, pači ali spodkopuje, postranskim delom (n. pr. jeziku) večji važnost prilastuje, kakor jim gre, preti tudi nji velika škoda, ker jo povzdiguje čez poglavitno stvar (sv. vero). Ako je tvoje oko temno, pravi Jezus, bo tudi tvoje telo temno, tako tudi, če je vera slaba ali kriva, bo tudi cela narodnost sčasoma trpela veliko škodo.

Od druge strani jo pa tudi dognana resnica, da vera škodo trpi, če se jezik zatira, stare šege brez potrebe odpravljajo, lepe stare navade opuščajo, narodova omika zadržuje itd., ker po takem ravnanju vera svoje pripomočke zgubi, in težje poganja korenine v narod. Da zatirani irski narod še tako junaško ohrani svojo vero, pripomore gotovo tudi njegova zgodovina, jezik in lepe domače navade.

Res je, da so narodnosti po svojem viru od zla (a malo), ker imajo v grehu, namreč v izvirnem, svoj začetek. Kakor pa je na tem svetu vsaka kazen božja le prenovljena, pomnožena milost božja, tako je tudi razdelitev jezika nam le v srečo. Bog je namreč v narodnosti postavil napuhu, tej korenini vseh pregreh, močnejši meje, kakor so gore in vode, ktere je v začetku vstvaril. Res je, da bi omika hitreje napredovala, ako bi bil le jeden sam jezik; pa tudi tega ne moremo tajiti, da bi se v še hujši meri tudi pregrehe širile po svetu; duh časa bi bil najhujši trinog človeštva, bi ga držal v vednem nepokoju in v greh pogreznil.

Jezus Kristus pa je spremenil narodnost v posode milosti božje, ker je po sv. duhu vanje vlil svoje zveličanske nauke, in nehal je razloček narodov v tem pomenu, da so bili po veri, tem poglavitnem delu narodnosti jedini (fuit utraque unum etc.).

Naj bo tudi nam narodnost tako po krščansko prevdarjena, pravi pripomoček ne razprtja temuč edinosti, omike in pravega napredka, in s tem pravi blagoslov.

Venec na grob prečastnega rajnega gospoda Luke Jeran-a.

bivšega čast. kamornika sv. Očeta, zlatomašnika, kanonika, vrednika „Danice“, itd. o prvem godu po njegovi smrti.

Motto:

»Pridi k nam Tvoje kraljestvo!« —
11. prošnja Očenaša.

(XIII. nadaljevanje)

Druga drobtinica iz časa, ko je bil gosp. Jeran v Trnovem za kaplana, je pa nekoliko bolj obširna; vsekako pa zanj-ga zelo častna. Ker je bil on tako usmiljenega serca in neizmerno dober do vseh ljudi, je bila to že naravna stvar, da jo imel mnogo prijateljev, ki so mu bili od srca vdani, in mu želeli nakloniti vse najboljše. En tak dokaz naj bo tu naveden. Mislim, da gosp. Jeran za to ni bil nikdar

zvedel; bil je pa morebiti nekaki predhodnik k časti, ki ga je dohitela l. 1869, ko je bil postal monsignor. — Čujmo! — Menda je bilo v zimi med 11. 1864. in 1865., ko so se nahajali tedajni preč. kanonik in poznejši knezo-škof ljubljanski, gosp. dr. Jan. Kr. Pogacar v Rimu kot romar. Po njih odhodu v večno mesto že prišlo je bilo na misel nekemu Jeranovemu prijatelju: naj bi gosp. kanonik o priliki, ko se bodo poklonili sv. Očetu Piju IX., ki so pogosto odlične obiskovalce radi spraševali o razmerah njihovih škofij, skušali napeljati govor na Jeranovo neumorno delovanje, kot vrednik „Zg. Dan“, kot pospeševalec kat. misijonov, kot neutrujeni nabiralec denarnih podpor za stiskanega sv. Očeta itd., ter ga priporočiti sv. Očetu za kako izvanredno odliko, n. pr. za kaki papeževi red. To misel je bil dotični Jeranovi prijatelj preč. gosp. kanoniku pismeno v Rim naznanil. Kako sta bila edina in se strinjala v svojih mislih preč. gosp. kanonik in omenjeni Jeranovi prijatelj, razvidno je iz pisma, kterega so po prihodu iz Rima prvi pisali drugemu. Ker nam je taisto na razpolago, naj posnamemo nekoliko verstic iz njega. Tako le se glasi med drugim:

„Prečastiti gospod!

Pozno Vam dojde odgovor na predrago pismo, ktero ste mi bili v Rim poslali, ne zamerite! Ne zakrivam, da me je globoko v srce ganilo. Zakaj kdo ni prepričan, da so brezštevilne zasluge blagega g. Jerana, ki skoz več let ves narod slovenski podučuje in tujim daljnim narodom dobrote slovenske radodarnosti prinaša. Sv. Očetu njegovih zdatnih prizadev za povzdigo sv. Cerkve nisem zamelčal; so tudi precej vstali in mu v spomin svetinjo podelili.* Na to, se ve, ni bilo pristojno sv. Očeta samega za poslavljenje s kakim redom prositi Sicer pa sem prevedel, da bi se bil po drugi poti namen težko dosegel. Včasih je lahko kaj takega vjeti, ako je kdo silen. Vsiljava je pa zoper mojo naturo. Ako priporočilo pride iz višjega mesta, se taka rečica v Rimu hitro po željah izteče; za dotično priporočilo bi bil moral še okoli pisariti; tega se pa nisem podstopil iz tehtnih uzrokov. —

Sicer me pa zelo veseli, da ste to reč sprožili, je lepo spričalo — —.

Omenjeno svetinjo so ob prihodu iz Rima na dom spoštovani gosp. kanonik-romar z veseljem gosp. Jeran-u vročili. Zdaj oba že počivata v Bogu —

Leta 1869. je gosp. Jeran zapustil kaplansko mesto v Trnovem, ker mu je dvojno opravilo, duhovska služba in vredovanje „Danice“ dajalo preveč dela. Koj to leto pa mu je došla čast, kakoršno dosežejo le redki izmed duhovstva. Njih Svetost papež Pij IX. so ga namreč na dobrotno priporočilo tedanjega premilostnega gosp. knezo škofa dr. Jan. Vidmar-ja počastiti s podelitvijo odlike „Svojega čast-

* O tej svetinji naj bo v pojasnilo spoštovanim bralcem „Danice“ povedano, da sv. Oče. — mislim, da prav vem. — dado vsako leto nove svetinje kovati, katere podeljujejo v spomin. — ali kakor pri nas navadno pravimo, v nekaki »odpustek« bolj odličnim rimskim romarjem. Ta svetinja ima na sprednji strani doprso podobo sv. Očeta, in okrog napis: LEO. XIII. PONT. MAX. in zraven tudi letnico njihovega vladanja. Zadnja stran te svetinje pa je baje vsako leto drugačna. Se li kujejo te svetinje, (ki imajo n. pr. velikost tolarjev po 2 gld.) tudi iz zlata, ne vemo; — toliko pa nam je znano, da jih kujejo iz srebra in bakra. L. 1881. o priliki velikega slovanskega romanja v Rim, so bili dobili vsi vdeležniki take svetinje v spomin.

nega kamornika ali monsignora". S tem ni bil oveseljen in počasten edino le on sam, ampak vsi njegovi mnogoštevilni prijatelji in sploh vsa slovenska domovina. V svoji ponižnosti je Jeran zapisal o sebi: „Nisem iskal, nisem prosil, nisem zato delal; — venčar sem to posebno milost sprejel s posebno radostjo in hvaležnostjo.“ — „Novice“ pa so o tej priliki pisale: „Nekteri učitelji in prijatelji blazega vrednika „Zg. Danice“, veseli njegovega poslavljenja, so napravili si zabavo, da so v prijateljski družbi novega gosp. monsignora L. Jeran-a nenadoma okinčali s primernim duhovskim ovratnikom vijolične barve. Nočemo omenjati priserčnih zdravic, ki so se glasile o tej priliki okinčanemu monsignoru na zdravje, v imenu posameznih in slovenske duhovščine sploh, ki je, kakor vemo gotovo, sprejela radostno to poslavljenje.“ — Izrekle so pa „Novice“ zraven še željo, naj bi bilo to odlikovanje „prva stopnja k še primernejšemu povišanju itd. itd.“

Ako bi pa morebiti kedo mislil, da se je novi gosp. monsignor vsled doseženega dostojanstva odtegnil dušnemu pastirstvu, ta bi bil v veliki zmoti. Marveč je on postal zdaj nekaki splošni pomočnik povsod, kjer so se veršile kake izvanredne cerkvene slovesnosti. Kolikokrat so gg župniki po deželi v zadregah zastran posebne pomoči n. pr. o cerkvenih shodih, pri kakih blagoslovljenjih, in jim ni lahko dobiti potrebnega pontifikanta. Pokažejo se take potrebe tudi pri novih mašah, ali če smrt nemilo poseže v vrsto maziljencev Gospodovih itd. Jeran je o vsaki taki in enaki priliki prav rade volje pristopil na pomoč. Kakor so svoje čase neumrljivega knezoškofa mlg. Antona M. Slomšek-a zaradi njegove postrežljivosti celo nekako šaljivo imenovali „splošni namestnik“ (der allgemeine Supplent): je tudi to častno ime zaslužil naš gosp. monsig. Luka Jeran. V teku let je „Danica“ mnogo takih njegovih dejanj, — bodisi v veseljih, ali tudi o žalnih prilikah — naznanila svojim bralcem.

Naj nekaj dokazov navedem iz naših krajev. V farni kroniki Zali Loški je zapisano: „18. nedeljo po Binkošti (18. vinotoka) 1878. smo obhajali prvo obletnico posvečevanja cerkve Lavretanske Matere Božje v Suši, o kateri priliki je slovesno duhovno opravilo imel s pridigo prečast. gosp. mons. Luka Jeran, vrednik „Zgodnje Danice.“ —

(Dalje prihodje.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Foglizzo. (Pismo hvaležnega Salezijanca gosp. kat. Smrekarju.)

Predragi dobrotnik!

Jutri začnemo novo leto. Nikar ne zamerite, da Vam pišem že tako pozno. Rad bi Vam bil pisal za božične praznike, toda moral sem delati eksercicije. Zato Vam voščim sedaj k novemu letu vse, kar želi Vaše dobrosrčno srce, da bi še mnogo, mnogo let delali v blagor nam in v blagor ljube domovine, po smrti pa, da bi prišli v sv. nebesa, kjer boste prejemale plačilo za Svoje skrbi in dobrote. Roka ne more popisati, prečastiti dobrotnik, kako hvaležen sem Vam, da ste me pripeljali v ta kraj, v kraj, kjer zamorem delati za ta in za uni svet. Rad bi Vam poplačal vse, toda s čim? —

Prespoštovani dobrotnik, jaz Vam ne morem poplačati, ali poplačal Vam bode ljubi Bog, kateri gotovo gleda z veseljem na Vaše delovanje. Obljubim Vam, da se Vas bodem spominjal pri vsaki sveti maši, pri vsakem sv. obhajilu, da — v vsakej molitvi. To je, kar Vam zamorem dati za Vaše dobrote. Marija, Pomoč kristjanov, naj Vam pomaga pri tako težkem delu, katerega ste prevzeli v svojo skrb.

Preoblečeni smo sedaj vsi, tudi v Ivreji Petrič in Šariah. V Cuorgne se imajo, kakor pišejo, prav dobro. — Nam tukaj v Foglizzi je tako dobro, da ne moremo boljšega želeti. Laško razumemo že vse, tudi govorimo že dosti dobro.

Včeraj bil je krasen dan. Imeli smo se tako, da še nikdar tako. Zakaj neki? — — — Bil je god našega preč. gosp. ravnatelja. Oh to je bil dan! Ne bom ga pozabil celo svoje življenje. Že v torek popoldne nismo imeli šole. Pripravljali smo za akademijo, katera je bila ob 6 zvečer. Bilo je polno ljudstva iz okolice. Pa kako se je napravila ta akademija? V sobi naše obednice napravili smo oltar, kateri se je svetil od samega zlata. Kupili smo ta oltar g. ravnatelju, kot najljubšemu očetu. Veljal je nečaj črez 900 gl. Na oltar smo postavili tudi mnogo drugih daril. Tri knjige za črne maše. Dve silno lepi knjigi za največje praznike. Dva stojala za knjige za na oltar. Jedno teh stojal je pozlačeno in posrebreno, da se kar spreminajo barve na njem. Ta bo za največje praznike. Drugo bolj navadno bo za vsako nedeljo; srebrne posodice za vino in vodo. Jedno pregrinjalo za oltar, lepo podobo sv. Evgenija, jeden par črevljev in jeden par nogovic, zelo lep tintnik, torte in drugih sladčic itd.

Oh, ko bi bili Vi videli, kako je bil g. ravnatelj tega vesel! Solze veselja prišle so mu v oči, ko je videl, kako ljubezen imamo do njega. Posadili smo ga v nalašč zato napravljen tron, kjer je sedel kakor kak škof. Samo kape pa palice mu je manjkalo. —

Pa to še ni nič proti drugemu dnevu. Cerkev je bila okrašena, kakor v največjih praznikih. Ob 10. uri je bila slovesna sv. maša. Orglje so gromele, da se je kar cerkev tresla. Zdaj so peli pevci tako mило in lepo, da je bil človek v duhu bolj v nebesih, kakor na zemlji; zdaj so pele tako veselo, da je človeka kar vzdigovalo. Na Kranjskem se ne vidi kaj tacega. Opoludne imeli smo izvrstno kosilo. Pri kosilu bila je naslavnejša gospoda iz vasi. Takoj po kosilu bila je zopet akademija. Ta dan je bila večerja že ob šestih. Zakaj tako zgodaj? — Ob 1/3 8 imeli smo gledišče, katero je trpelo do 3/4 12, tako, da smo šli spat šele o polnoči. Gledišče bilo je vse nabasano zunanjih ljudi. Zdaj bomo imeli gledišče vsako nedeljo, kar se meni zelo dopade. Igrali so izvrstno, tako izvrstno, da bi smeli stopiti tudi na ljubljanski oder, in gotovo bi jih vsak bolj pohvalil, kakor ljubljanske igralce. Igra bila je zelo dolga, kar se lahko izprevidi iz tega, ker je trpela še več kot 4 ure. Tudi Vi nikar ne pozabite narediti gledišča, ker to je v zimskem času zelo prijetno. Naš oder je zelo lep. Dolg je morda še več kot 10 metrov, in ima vse priprave, kakor ljubljanski. Ko boste prišli prihodnje leto, si ga boste ogledali lahko natanko, da boste vedeli, kako se naredi.

Rad bi Vam še kaj povedal, pa če bi hotel popisati vse natanko, bi mi gotovo papirja manjkalo

ker ga imam že malo, ga že tri tedne niso nič dajali.

Če bodete kedaj poslali komu kako reč, prosim Vas pristrčno, pošljite meni zraven nekoliko podobice. Imel sem jih veliko, toda vse sem že izdal. Podobice, prosim, če morete, naj bode nekaj bolj lepih, kajti večkrat mi da kdo kak lep spominek, pa mu ne morem vrniti; — nekaj pa, kakoršne so, so dobre. Če se dobe, so dobre tudi take po 2 za jeden krajcar, če se pa ne dobe, pa po krajcarju. Ko gremo na sprehod, otroci zmirom prosijo za podobice, če se jim ne dá, se jim že na obrazu bere žalost. Če Vam ni preveč nerodno, pridenite tudi nekoliko svetinjc, nekaj takih po 1 kr., nekaj pa po 2 za 1 kr. Denite jih v jeden papir ali pa v kako škatljico, n. pr. v škatljico za peresa! Silno Vam bodem hvaležen, če spolnite to mojo željo!

Posebne novice ni. Kako se kaj na Kranjskem dela salezijanska priprava? Ali bodo vse tri hiše ob jednem odprte?

To bo res dobro na Kranjskem, kajti šele zdaj spoznam, koliko koristi je ta družba za zunanje ljudi, posebno mladeniče. Bog daj, da bi tudi iz Kranjskega slovenski misijonarji pohajali v Ameriko, Afriko in Azijo! To bo lepo!

Vi pa, dragi dobrotnik, bodete še v starih letih z veseljem gledali na pretečene skrbi in na dela, katera ste storili v blagor slovenske mladine. Rad bi Vam še kaj napisal, ali primanjkuje mi časa; zato hočem nekoliko prihraniti do prihodnjic. K sklepu pisma Vas, predragi dobrotnik, prav lepo pozdravim in voščim še jedenkrat veselo novo leto, da bi ga še mnogo let uživali na tem svetu, po smrti pa, da bi prišli v kraj, kamor pridejo tisti, ki ljubijo Boga, in katere Bog ljubi.

Z največjim spoštovanjem sem Vam vdani

Foglizzo 31. dec. 1896.

J. V.

Iz Rima, 14. januarja. Pobožnost, katera se v osmin. svetih treh kraljev obhaja v cerkvi „S. Andrea della Valle“, kakor sem v zadnjem dopisu omenil, ima svoj začetek od pobožnega duhovna Vincencija Pallotti, ki je leta 1836 ustanovil posebno duhovno družbo ali kongregacijo, imenovano Pallotinov, katere pglavitni namen je ta, da z molitvijo in drugimi sposobnimi sredstvi deluje na to, da bi se razkolniki zlasti jutrovih dežel zopet zjedini s sveto katoliško rimsko cerkvijo. Iz tega povsem blagega in svetega namena imenovana kongregacija Pallotinov skrbi, da se vsako leto v osmini razglasenja Gospodovega v središču katoličanstva obhaja vsak dan slovesna sveta maša, in sicer vsakokrat po drugih obredih. K tej posebni pobožnosti je pa mnogo pripomogel tudi pobožni rimski knez Aleksander Torlonia, ko je na svoje stroške dal postaviti lepe jaslice, ki so postavljene v glavnem oltarju omenjene cerkve. Podobe, ki v naravni velikosti predstavljajo Marijo z Jezusom v naročju, svetega Jožefa z belo lilijo v roki in tri kralje iz jutrovega z njih spremstvom, je jako umetno izvršil slavnoznani podobar Agrizzi. Pač mi ni treba omeniti, da je cerkev sploh in zlasti glavni oltar res krasno okinčan in z neštevilnimi svečami razsvitljen, kajti v tem so tukaj pravi — mojstri.

Različni obredi, v katerih se to osmino obhaja slovesna sveta maša, so jako zanimivi, ker se v mnogih delih razločujejo od rimsko katoliških. Naj

tu po zmožnosti opišem v glavnih potezah vsaj nekatere.

Armenci, ki so za časa Monofizitov in Semiev-tihijancev zabredli v verske zmote in so se pod vladanjem papeža Gregorija VII. zopet vrnili k jednosti svete rimske cerkve, obhajajo sv. mašo z opresnim kruhom, kakor rimska cerkev. Med svetim opravilom pojejo mnogo psalmov in drugih molitev v armenskem jeziku, katere spremljajo s tako ime novano „flabello“; na meter visoki palici je namreč glava kerubina s šestimi peruti in okrog nje so v krogu razvrsteni kraguljčki ali majhni zvončki, s katerimi jeden izmed duhovnov prav pogostokrat žvenklja.

Med povzdigovanjem je duhoven celebrant za rudečim zagrinjalom, katero pri zavživanju spremeni z belim, tako da verniki mašnika ne vidijo. Samo pred zavživanjem zagrinjalo proč potegnejo in mašnik da s svetim Rešnjim Telesom sveti blagoslov; na to se zopet zagrinjalo razprostre med duhovnika in vernike.

Nekaj posebnega je pri Armencih tudi to, da imajo njih duhovni pri svetem opravilu na glavi neko pokrivalo v podobi okrogle mitre, v roki pa križec, s katerim med molitvami večkrat ljudstvo blagoslovi. Tudi ima duhoven med slovesno sveto mašo v roki nekako pastoralno palico, katera pa je različna za duhovna, za škofa in za patrijarha. Duhoven ima pastoralno palico, ki ima na vrhu dve kačji glavi, med katerima je majhna kroglica s križem. Škofovska pastoralna palica je podobna pastoralu naših škofov, patrijarhališka pa ima na vrhu kroglo s križem.

Katoliški Sirci mašujejo z navadnim kruhom in se pri zavživanju poslužujejo zlate žličice. Sv. maša ima tri pglavitne dele. V prvem delu daruje celebrant v navadni obleki kruh in vino po zgledu velikega duhovna Melkizedeka; v drugem delu še le obleče mašniška oblačila in opravi redno darovanje, kateremu sledi branje lista in svetega evangelija. Duhoven, v slovesni maši diakon, vzame evangelijsko knjigo ter jo visoko pred seboj povzdignjeno nese okolu oltarja in drugi ga slovesno spremljajo in okrožijo, ko evangelij pojo. Po veri da duhoven vernikom poljub miru ali „pax“. Nato je drugo kakor pri naši maši do zavživanja, seveda z marsikaterimi posebnostmi. Pred zavživanjem je tudi, kakor pri Armencih, blagoslov z Najsvetejšim, in diakon zapoje: *Ite missa est!*

V tretjem delu je potem zavživanje. Kakor pri drugih orientalskih obredih je tudi pri Sircih med svetim opravilom mnogo incenziranja ali kadenja, ktero pa dotični opravi z veliko spretnostjo samo z desno roko, ne da bi rabil tudi levo; incenzira pa ne samo celebranta in oltar, ampak tudi vernike.

Bolgarska liturgija, katero sta v mili staroslovenščini vpeljala naša sveta bogovestnika, solunska brata Ciril in Metod, razdeluje sveto mašo tudi v tri dele. V prvem delu duhovni pri stranski mizi na levi oltarja pripravijo kruh in vino, v drugem delu pojejo več psalmov in cerkvenih pesem, katerim potem sledi branje lista in se poje sveti evangelij, pred katerim, kakor pri Sircih, slovesno ponesejo evangelijsko knjigo. V tretjem delu je vera in drugo skoraj jednako kakor pri sirskih obredih, raz-

ven da med sveto mašo blagoslovi duhoven več kruhov, katere po maši duhovni razdelijo med vernike.

Tem obredom so večinoma podobni tudi drugi n. pr. grški, kaldejski itd., in bilo bi skoraj odveč, da jih še opišem. Dal Bog, da bi ta vsakoletna slovesnost kmalo dosegla svoj blagi namen, da bi se zlasti naši do zdaj še ločeni slovanski bratje zedinili s sveto rimsko katoliško cerkvijo in bi bila tako vsaj slovansko verska edinost pod enim višjim pastirjem, slavnim našim svetim očetom Leonom XIII. To bi pač zelo omladilo in okrepilo očetovsko njegovo srce, katero tolikanj želi vse Slovane objeti in sprejeti v svoje mogočno varstvo.

Kako pa je kaj s svetim očetom papežem? tako me je marsikdo vprašal, ko sem se za nekaj časa v domovini mudil, zato pa mislim, da je opravičeno, ako vam sem ter tja kaj o Njih Svetosti sporočim. Njih duh je živ in um krepak, kakor se le redkokrat pripeti v tako visoki starosti. Neprenehoma sprejemajo mnogoštevilne razne člane v zasedanju in za vsacega imajo prijazno očetovsko besedo ter se zanimajo za celi svet. Tudi Njih telesno zdravje je za toliko starost dovolj krepko, akoravno proticerkveni listi ponavljano med svet trobijo, da so sv. Oče nevarno zboleli. In ko bi zboleli na duhu in telesu, pač bi se temu ne bilo čuditi, ako pomislimo, kolikanj britkosti in žalosti da morajo vsak čas prenašati od svojih zagrizenih sovražnikov. Vsemu svetu je znano, kako velikodušno in očetovsko se je Leon XIII. potrudil, da bi oprostil nesrečne žrtve Crispijeve framasonske vojske v Afriki, dovelj znano je pa tudi kako zaničljivo in pobalinsko so liberalni listi, zlasti laški vladni, kakor je n. pr. „La Tribuna et consortes“, o papežu in poslancu Makariju pisarili, ko to papeževo posredovanje ni imelo zaželenega sadu. In kaj je storil sedanjí ministerski predsednik laške vlade De Rudini proti takemu domovinojubilju nasprotnemu ravnanju? Niti s prstom ni ganil, da bi tako nepošteno ravnanje zaprečil, ko bi to vendar le storiti moral, kajti on sam, plem. De Rudini, prvi laški minister, dal je prav za prav povod, da so sv. Oče pri Meneliku posredovali. Stari nemški pregovor pravi: „Es ist nichts so fein gesponnen, es kommt doch auf die Sonnen“, in to se je tudi v tem slučaju zgodilo, in prišlo je na dan, kar poprej bi ne bil nihče slutil. „L' Avenir di Reims“, iz katerega sledeče posnamem, namreč javlja takole: Bilo je kmalo po nesrečni bitki pri Ada Garima, prve dni vladanja sedanjega ministerstva. Splošna nevolja je po vsem Laškem že do vrhunca prikipela in vse je zahtevalo, da naj se nesrečna vojska v Afriki konča in oprostijo nepotrebno žrtvovani ujetniki. To je bilo splošno zahtevanje. Ko pa major Salsa v tej zadevi pri Negušu nič ni opravil, laško ministerstvo ni vedlo, kaj je početi. Neki večer, ko so ministri v mnogostranskem posvetovanju dragi čas tratili, pokliče predsednik De Rudini v palačo Braschi nekega svojih prijateljev, dobro znanega rimskega plemenitaša, kateremu naznani težavni položaj vlade in mu naposled pravi: „Nihče drugi nam ne more iz te stiske pomagati, kakor papež. On je v najprijaznejših razmerah z rusko in francosko vlado in zakaj bi ga ne prosili, da bi on glede ujetnikov posredoval? Ker imate prost uhod v Vatikan, prosim vas, da idite tja in sporočite ta moj predlog.“ In res, Ru-

dinijev prijatelj gre v Vatikan, ter vso stvar razloži tajniku papeževe vlade, kardinalu Rampolla, kateri mu obljubi, da hoče drugi dan o tej zadevi s papežem govoriti. Sv. Oče, ko so v veliko zadoščenje spoznali, da ministerski predsednik laške vlade priznava potrebo papeževega posredovanja, so drugi večer Rudinijevemu poslancu tako le odgovorili: „Dobro, storil bom, kar od mene zahtevajo, toda ne bodem se obrnil niti do ruske niti francoske vlade, marveč naravnost do vladarja Menelika.“

Drugi dan je že dobil mnsg. Makarij brzojavko od papeževega tajnika, v katerem se mu je naročevalo, da se na pot pripravi in papeževo pismo ponese etijopskemu vladarju. Dvanajst dni potem je škof Makarij sprejel dotično pismo in 28. maja je zapustil Kajiro ter šel v Gibut in v Addis Ababe. Vsak poštenjak, bodi si že tega ali drugzega mišljenja, zamore iz tega poznati, da De Rudini ni kaj pošteno ravnal, ko je mirno gledal, kako so državni časniki blatili in sramotili sv. Očeta in njegovega poslanika škofa Makarija. Pa kaj čemo, nehvaležnost je plačilo tega sveta, katera pa nikakor ne zmanjšuje moralne zínage nepremagljivega Leona XIII. Živi ga Bog!

P. C. L.

Razgled po svetu.

Iz Dunaja se nam piše: Znana voditelja krščanskih socialistov podžupan dr. Lueger in sloveči govornik jezuit P. Abel sta nevarno obolela. Kakor poročajo sedaj listi, se jima je zdravje že izboljšalo toliko, da se ni bati hujšega in da sta brez nevarnosti. Velika škoda bi bila, ako bi ju pokosila smrt v tem času, ko so pred durmi državnozbornske volitve in jo sploh še toliko dela na krščansko-socialnem polju.

Iz Ogrskega ne moremo nikdar poročati veselih novic. A temu se ni čuditi, ker vemo, da imajo tu v kraljestvu sv. Štefana vse gospodstvo v rokah kalvinci in židje, največji sovražniki katoliške cerkve. Židu ni nič za cerkev, njemu je le za lastni dobiček. Da se prepričamo, kako zelo jih bode vse, kar jih spominja na krščanstvo, naj navedemo, kaj je pisal nedavno žid Izidor Kohu ogrskemu ministru za uk in bogočastje. Ta žid se je pritoževal, češ da je v šolskih knjigah preveč katoliških beril. Prav hinavski pripoveduje, da je jako lepo, da se goji verski čut, a da je to stvar veroučitelja ne pa drugih svetnih učiteljev. Zato naj bi se odstranila vsa taka berila in nadomestila z novimi, ki bi vzbujala v učencih pravi domovinski čut in ki naj bi se ozirala na sedaj vladajoči duh. Konečno pravi: Zelo žaljivo je zame in moje otroke, ako se morajo učiti pesmi, v katerih se imenuje „Kristus naš Gospod“. Za me in moje otroke ni Kristus gospod. — Tako modruje žid. In kaj stori minister? Mesto, da bi vrgel tako pritožbo v peč, svetuje celo učiteljem, da naj delajo po tem židovskem receptu. A učitelji so odločno in modro odvrnili nasvet ministrov. Iz tega žalostnega dogodka vidimo, da presega židovska predrznost vse meje.

Rim. Liberalni listi med njimi v prvi vrsti židovska „Neue Freie Presse“ trosijo vesti, da so sv. oče nevarno oboleli. Nasproti tem lažnjivim in izmišljenim poročilom javljajo zanesljivi katoliški listi, da je zdravje sv. očeta pohvalno in za njegovo visoko

starost jako ugodno. To izjavo potrjuje tudi papežev telesni zdravnik dr. Lapponi.

V kratkem se bo sešel nov konzistorij, v katerem bo imenovanih nekaj francoskih kardinalov. Jeden se bo nastanil v Rimu.

Med Vatikanom in Srbijo se vrše pogajanja. katera vodi avstro-ogrski nuncij papežev msgr. Taliani. Najbrže se bo ugodilo želji srbskega kralja Aleksandra, katero je izrazil pri zadnjem obisku sv. očetu, naj bi se ustanovila katoliška škofija v Srbiji. Srbija šteje okoli 25.000 katoličanov, katerim se slabo godi v cerkvenem oziru. Pravoslavni popi kar največ morejo nasprotujejo katoliškim duhovnikom. Upati je, da se bodo sedaj razmere nekoliko izboljšale in da se ustanovi ako ne škofija vsaj apostolski vikarijat.

Nemčija. Ako se ozremo na pretečeno leto, moramo z veseljem konstatovati, da se je katoličanstvo v Nemčiji zlasti v glavnem mestu Berolinu zdato pomnožilo. Sedaj šteje Berolin z okolico 200.000 katoličanov. Da so se katoličani še bolj potrdili v veri, so mnogo pripomogli misijoni, ki so se vršili v peterih farnih cerkvah. Misijon so vodili očetje redemptoristi iz Prage, dominikanci in frančiškani. Vsaki dan so bile po 3 pridige, obhajancev je bilo na dan približno 800. Tudi vsled tega so bili potrebni misijoni, ker je tu, kakor znano, glavno gnjezdo socijalnih demokratov. —

V kratkem bodeta posvečeni dve novi cerkvi, ki sta skoraj že dokončani. Pred 150 leti je bila tu izmed večjih cerkv samo cerkev sv. Hedvige. A danes, hvala Bogu, štejem 7 večjih cerkv, 4 nove in 10 kapel. —

Nemški cesar je poslal za novo leto neki razglas tičoč se dvobojev. Znano je namreč, da je bilo pretečeno leto v Nemčiji jako mnogo dvobojev. Mnogokrat je postavil ta ali oni za kako malenkost svoje življenje v smrtno nevarnost. Imenovani cesarski razglas, dasi ne prepove strogo dvobojev, ampak zapoveduje sodiščem, da naj posredujejo, da se razžaljenca mirnim potom pobotata, bo menda vendar vsaj nekoliko odvrčeval od dvoboja. Sveta cerkev je že odločno večkrat preklela dvoboj in zapretila hude kazni dvobojujnikom kakor: izobčenje iz sv. cerkve, odpoved cerkvenega pogreba i. t. d. Vsak dvobojujnik zavrača besedo Boga, ki pravi: Kdor koli prelje človeško kri, naj se prelje tudi kri njegova; kajti po božji podobi vstvarjen je človek. (Gen. 9. 6.)

Amerika (Brezverci.) Statistični podatki nam kažejo, da ima Amerika nad polovico volilcev, ki nimajo nikake vere. Ko so volili novega predsednika, glasovalo je 12.077.657 oseb; od teh je bilo okoli 2 milijona katoličanov, in protestantov okoli 3 1/2 milijonov. Ostali volilci so izjavili, da ne vedo za nobeno vero. Večina ljudij v zedinjenih državah ameriških ne pripada nobeni cerkvi.

List „The Ave Marija“ pravi: Naša zemlja ima rešiti še veliko vprašanj; ljudje, ki so poklicani, da jih rešijo, morali bi biti vestni, ker drugače ne morejo postopati tako, kot zahteva pravičnost. Zategadelj je zelo obžalovati, da so zbori v rokah ljudij, ki nimajo nobene vere in ne poznajo višjega pravila za vest. Kje je boljši dokaz, kako potrebna je resna in pozitivno verska vzgoja v šoli!

Zatorej ne bomo nikdar prenehali zahtevati verske šole, akoravno se zamerimo s tem marsikom.

I. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjanja in vse pošastne pregrehe. — Trije mladoletni, nepreskrbljeni otroci brez matere priporočajo bolnega očeta v molitev na čast Mariji Pomagaj, sv. Jožefu in sv. Antonu Padovanskemu za zdravje; bolan oče pa obljubljuje, ako se ozdravi, da se bo vsem trem imenovanim priprošnjikom v »Danici« javno zahvalil. — V bratovsko molitev se nekdo priporoča, da bi se v zamotanih denarnih računih našli pogreški.

Zahvale.

Podpisana sem v svoji dolgotrajni, več mesečni bolezni obljubila — ako ozdravim — sv. Jožefa v »Danici« priporočiti kot čudovitega pomočnika vam stiskanim. Zdravje sem zadobila, zato mi je sv. dolžnost, storjeno obljubo spoštiti. Priserčna hvala bodi tedaj sv. Jožefu; v vseh stiskah in nadlogah zatekajte se z zaupanjem k njemu.

M. D.

V Kranju, 25. jan. 1897.

Vsled storjene obljube zahvaljujem se tem potom Bogu, prečisti Devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Barbari in sv. Antonu za milost, da sem skušnjo dobro prestala.

Sestra Kalnika Bezeljak, Zagreb

Listek za raznoterosti.

Sveta družina nazareška. Jožef, Marija in Jezus, zasluži pač po pravici ime sveta družina, in prav dobro je storila sv. Cerkev, da je postavila to družino kot vredno predpodobo vseh krščanskih družin. Ravno dandanes, ko je očitno življenje tako zelo zastrupljeno, je potrebno da goje družine vernost in pobožnost, da je prav mnogo družin podobnih sveti družini nazareški.

Kako naj pa gojimo v svojih družinah po vzgledu svete družine nazareške strah božji in pobožnost?

V hiši, kjer se le malo briga za verske dolžnosti, kjer se ob nedeljah lahkomišno zamuja sveta maša, kjer se zaničljivo govori o obredih in napravah sv. Cerkve, kjer se brez molitve seda za mizo, tam gotovo ne more biti božjega strahu in vernosti. Kako vse drugače je bilo v hiši nazareški! Tu niso le redoma hodili po dolgi, pretežavni poti v svetišče, temveč hišica sama je bila že hiša božja. Tako mora biti tudi vsaka krščanska družinska hiša božja. Da se pa to zgodi, je pred vsem potrebno, da se pridno molí. „Kjer sta zbrana dva ali trije v mojem imenu, sem jaz med njimi“, pravi Gospod. Tudi v naših hišah je tako, ako skupno molimo. John Stuart Knill, prej lord (bogat plemenitaš) v Londonu, ima lastno hišno kapelo. Tu se zbere vsako jutro in vsak večer cela družina njegova. Gospodar moli kot družinski duhovnik jutranjo in večerno molitev naprej, za njim pa vsi drugi, ki med

molitvijo na tleh kleče. Nikoli ne pozabijo, niti odrasli hišni otroci, predno gredo spat, očetu poljubiti roke, in ta jih vselej blagoslovi. Samo če je kak duhovnik navzoč, jih ta blagoslovi. Kako vse drugače je pa v tem oziru v mnozih krščanskih družinah?

Ako hoče biti krščanska hiša božja hiša, se mora družina tudi krščansko poučevati. V družini slavnega Herm. pl. Malincrodt a. znanega voditelja nemškega „Središča (katoliškega poslanskega kluba), je prebral kdo izmed družine vsak dan, ko je bila vsa družina zbrana, poglavje iz „Hoje za Kristusom“; in kadar se je Malincrodt ob nedeljah vračal z družino od službe božje, je med potom vselej govor na peljal na pridigo, jo v glavnih potezih ponovil ter jo na tak način svojcem še enkrat razložil. Res, to je bil mož, ki je umel nalogo krščanskega družinskega očeta. Stariši naj nikari ne mislijo: za krščanski poduk naj skrbita cerkev in šola; ne, to je tudi dolžnost starišev. Skrbeti morajo za to, da se uče otroci katekizma in zgodb sv. pisma, in dejanski jih morajo navajati h krščanskemu življenju s poučevanjem in lastnim vzgledom. Tudi bi moral biti v vsaki hiši nekaj dobrih knjig, katere naj bi domači prav pridno prebirali. Ravno tako bi ne smelo manjkati v dobri, nekoliko premožnejši hiši cerkvenega tednika. Za potrebne knjige prav dobro skrbi naša vrla „družba sv. Mohora“ (kdor se še ni naročil, naj bi to pač hitro storil, ker zdaj je že zadnji čas), za lepo nedeljsko berilo pa skrbi pač dovolj naša „Danica“.

Tudi stene naj bi pričale o pobožnem mišljenju družine. Žalostno znamenje je, če se v kaki krščanski hiši zaman oziramo po podobi križanega Izveličarja in njegove deviške Matere in sv. Jožefa. — če zapazimo nasprotno le posvetne slike in morda celo take, katere privabijo sramežljivemu človeku rudečico na obraz.

Krščanski stariši, dajte prvi prostor v svoji hiši podobi našega Gospoda in Odrešenika, njegove blažene Matere in njegovega svetega rednika! Opravljajte radi skupno pobožnost! Ne pozabite v svojem stanovanju in v svoji spalnici posodice z blagoslovljeno vodo! — (Dalje sledi.)

Zastava presv. Srca Jezusovega pred sodiščem. Brezbožni župan mesta Macornay na Francoskem je naznanil sodišču nekega meščana, češ da je razobesil javno na ulici „uporniško zastavo“. Pa kaka jo bila ta uporniška zastava? Bila je to narodna Francoska zastava, ki je imela na belej strani sliko presv. Srca Jezusovega. To zastavo je razobesil z balkona svoje hiše oni meščan, ko je šla mimo procesija. Taka je bila zatožba mestnega župana. Temu je torej zastava Srca Jezusovega toliko kot uporniška. — Ali je to kaj čudnega? Ni li Srce Jezusovo vse rudeče kot uporniška zastava? Nili na sliki Srca Jezusovega tudi nekaj ljudske krvi in plamtečega ognja? Tu vidiš! kako krvoločni, nečloveški morejo biti ljudje, ki časte to zastavo! A to ni nobena šala, ker trdi modri mestni župan, da je zastava Srca Jezusovega uporniška. Kaj hoče sodnik? V tako kočljivi in zapleteni stvari je težko soditi. V francoskem zakoniku ni o zastavi Srca Jezusovega nobenega paragrafa. Neka nova uporna zastava! Mogoče je, da se tu skriva kaka nova zarota proti

vladi. Bi-li ne bilo dobro, tako znamenito odkritje naznaniti vrhovnemu državnemu svetu? Kdo ve, ni-li tu kaka zarota proti dragocenem življenju predsednika francoske republike?

Sodnik zaukaže, naj se prinese ona osodna zastava. Z gubanim čelom in pozornega očesa je ogledoval zastavo od vseh strani, da bi opazil kako skrivnost. „Kaj je to vrh Srca, mar plameni? Ali ni to držaj kake sablje ali bodala? Ne spominja li to na bodalo sredi šopka dišečega cvetja, kojega je hudobni morilec plemenitega predsednika Carnota porinil svoji žrtvi v srce.“

„Ne, gospod sodnik, to ni držaj bojnega orožja. To je nedolžen lesen križec, ki raste iz Srca Jezusovega.“

„Ta slika ne pomenja družega kot Srce Jezusovo?“

„Nič družega, gospod sodnik, zamorem Vam na to priseči.“

Dolgo časa ogleduje še sodnik sliko.

„Ali se hoče mestni župan iz mene norčevati? On je resen in trezen človek. Morda se vendar skriva v tem kaka tajnost.“

Slednjič se mu um razbistri, čelo razvedri — vse misli je združil v jedno. Misli si, ta bode prava. Vstane, da izreče slovesno svojo sodbo. Dasi nima dokaza, da je zastava s sliko Srca Jezusovega uporniška, kakor je to trdil v svoji obtožbi župan mesta Macornay; a ne da se tajiti, da zamore vznemiriti ta zastava mestne prebivalce. Zaradi tega menimo, da zasluži meščan N. N. kazen in ukor, ker je razobesil omenjeno zastavo javno na balkonu svoje hiše, ko je šla mimo množica ljudij. Dalje obsojamo meščana N. N., da plača jeden frank kazni in pravnih stroške. Kaj hoče storiti častilec Srca Jezusovega? Ali naj sprejme to kazen? Res velika čast za onega, ki je preganjan in kaznovan zaradi Srca Jezusovega. Njegova zastava — tako pravi sodnik — more vznemiriti dobre meščane. Ne, tega ne sme trpeti. Zatorej odločno izjavi, da se ne podvrže razsodbi, ampak se pozivlje na upravno sodišče. In upravno sodišče, preiskavši točno vso stvar, razglasi prvo razsodbo kot ničevno in oprosti častilca Srca Jezusovega vsake kazni in vseh stroškov.

Župan mesta Macornay gotovo ne bo več pozival pred sodišče poštenega in mirnega človeka, ki izobesi javno na svoji hiši zastavo presvetega Srca Jezusovega (Po glasniku presv. Srca Jezusovega.)

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Č. g. Fr. Jarc, župnik na Mirni, 3 gld. — Č. g. kan. Matija Leben, 5 gld. — Neimenovana 2 gld. — Marija Drukar, v zahvalo, 2 gld.

Za odpravo sužnosti: Č. g. Fr. Jarc, župnik na Mirni, 3 gld. *Perseverantia sacerdot.:* Č. g. Fr. Jarc, župnik na Mirni, 50 kr.

Za gimn. kapelo v Kranju: Č. g. kan. Mat. Leben, 5 gld.

Za cerkev sv. Jakoba v fari sv. Katarine: Č. g. kanonik Matija Leben, 5 gld.